

Aksel Larsen (SF) fandt, at udskrivningslovforslaget i betragtning af vort dårlige skattesystem var et *tiltalende lovforslag*, fordi det indeholdt *sociale lettelser*. Lettelserne ville imidlertid *føringe statens indkomster* med ca. 1 milliard kr., og der var jo mange måder at skaffe dækning herfor på, f. eks. gennem aktieselskabsskatten, arveafgifterne, formueskatten, begrænsning af fradragsretten for reklameudgifter og besparelser på militærudgifterne. Dette ville dog ikke kunne give 1 milliard kr., og regeringen ville jo skaffe dækning gennem *merværdiafgiften*. I virkeligheden var det nu merværdiafgiften, der var foreslået først, skattelettelserne var ment som kompensation for denne afgift. Aksel Larsen mente ikke, at der i befolkningen var noget ønske om merværdiafgift, men den var nu foreslået som led i en skattereform, der indebar afskaffelse af skattefradragsreglen, og det var det væsentlige i reformen. Aksel Larsen havde imidlertid andre ønsker i forbindelse med reformen: *parcelhusejernes skattebegunstigelser* måtte afskaffes, men over en lang årrække, fordi så mange parcelhusejere i dag kun kunne klare de store boligudgifter i kraft af skattelettelsen, som de i øvrigt havde betalt sælgeren for. Opsparingspræmieringerne måtte afskaffes, og der måtte indføres en virkelig *kapitalvindingskat*. Den samlede vurdering af skattereformen måtte imidlertid afhænge af, om der skabtes en virkelig progression i beskætningsbyrden.

Hilmar Baunsgaard (RV) kunne i princippet godkende den tredeling af skattereformen, som regeringen havde lagt op til. Udskrivningslovforslaget imødekom de radikales ønsker om *komensationer til sikring af den sociale balance*, men man kendte endnu ikke behovet for en stramning af *finanspolitikken*. Lønforhandlingerne var uafklarede, og hvad med de landbrugsøkonomiske foranstaltninger? Endvidere var det et spørgsmål, om det var muligt at sætte *merværdiafgiften* i kraft uden at ændre en eneste af punktafgifterne. Der havde f. eks. tidligere været enighed om at afskaffe restaurationsafgiften i forbindelse med indførelsen af merværdiafgiften. Til alt dette føjede sig spørgsmålet, om det over for erhvervslivet var forsvarligt at sætte merværdiafgiften i kraft med så kort varsel som til 1. juli, og før de radikale kunne tiltræde merværdiafgiften, måtte der være *enighed om de andre led i skattereformen*. Der måtte tilvejebringes en aftale om skatteskalaer, principperne for de fremtidige fradragsregler og for sambeskatningens ophævelse, og der måtte også findes en løsning for de medarbejdende hustruer. Endelig måtte man finde en mere praktisk udformning af kildeskatten.

Efter *Niels Westerby* (LC)s mening havde vælgerne gennem valgresultatet klart givet udtryk for, hvad de ønskede. At sagen alligevel var gået i politisk hårdknude, skyldtes, at folkesocialisterne ikke kunne beslutte sig. I den øjeblikkelige situation havde man beskæftiget sig for lidt med *finanspolitikken* og de *samfundsøkonomiske problemer*. Liberalt centrum kunne ikke tilslutte sig *merværdiafgiften*,